

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 261/07
21.06.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Ljubodraga Pljakića, predsednika veća, Dušanke Marjanović i Nevene Milojčić, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog suda Srbije Ružom Urošević, zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca AA, protiv rešenja Nacionalne službe za zapošljavanje iz Beograda 0031-10412-925/2006 od 30.11.2006. godine, u predmetu ostvarivanja prava na novčanu naknadu zbog nezaposlenosti, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 21.06.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je žalba tužilje izjavljena protiv rešenja Filijale Novi Sad broj 104-4657/06-0420 od 05.09.2006. godine, kojim rešenjem je odbijen zahtev tužilje za priznavanje prava na novčanu naknadu za vreme nezaposlenosti.

Tužilja je u tužbi osporila zakonitost rešenja tuženog organa ističući da se zasniva na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju i na pogrešnoj primeni materijalnog prava. Smatra da joj pripada pravo na novčanu naknadu zbog nezaposlenosti s obzirom da je ona bila u radnom odnosu na određeno vreme, ali joj je radni odnos prestao na osnovu člana 179. tačka 9. Zakona o radu, usled tehnoloških, ekonomskih i organizacionih promena koje su se dogodile kod poslodavca. Kako pravo na novčanu naknadu za slučaj nezaposlenosti, u smislu člana 9. stav 2. Zakona o zapošljavanju i osiguranju za slučaj nezaposlenosti pripada i nezaposlenom koji je bio u radnom odnosu na određeno vreme, smatra da su pogrešili upravni organi kada su je odbili od zahteva za priznavanje prava na novčanu naknadu za slučaj nezaposlenosti. Predlaže da sud tužbu uvaži i poništi osporeno rešenje.

U odgovoru na tužbu, tuženi organ ostaje pri razlozima iz obrazloženja osporenog rešenja sa predlogom da Vrhovni sud tužbu tužioca odbije kao neosnovanu.

Po razmotrenju tužbe, odgovora na tužbu i svih spisa ovoga spora, Vrhovni sud Srbije je našao da tužba tužilje nije osnovana.

Neosnovano se tužbom tužilje ukazuje na nezakonitost rešenja tuženog organa.

Pravilno je u postupku kod upravnih organa utvrđeno činjenično stanje u ovoj upravnoj stvari, pa je pravilno postupio tuženi organ kada je odbio, kao neosnovanu, žalbu tužilje izjavljenu protiv prvostepenog rešenja, a kojim je tužilja odbijena od zahteva za priznavanje prava na novčanu naknadu za vreme nezaposlenosti.

Pravilno je prvostepeni organ utvrdio odlučne činjenice u ovoj upravnoj stvari, prema kojima je tužilji kod poslodavca prestao radni odnos zasnovan na određeno vreme na osnovu odredbe člana 179. tačka 9. Zakona o radu, kojom odredbom je predviđeno da poslodavac može zaposlenom da otkáže ugovor o radu ako za to postoji opravdan razlog koji se odnosi na radnu sposobnost zaposlenog, njegovo ponašanje i potrebe poslodavca i to ako usled tehnoloških, ekonomskih i organizacionih promena prestane potreba za obavljanjem određenog posla ili dođe do smanjenja obima posla. Međutim, ovom razlogu za prestanak radnog odnosa prethodi obaveza poslodavca utvrđena odredbom člana 153. istog Zakona, prema kojoj je poslodavac dužan da donese program rešavanja viška zaposlenih ako utvrdi da će zbog tehnoloških, ekonomskih i organizacionih promena u okviru perioda od 30 dana doći do prestanka potrebe za radom zaposlenih, ali se ova odredba odnosi samo na zaposlene na neodređeno vreme, kakav status tužilja nije imala kod njenog poslodavca, budući da je bila u radnom odnosu na određeno vreme od 6 meseci.

Uslove za ostvarivanje prava na novčanu naknadu za vreme nezaposlenosti predviđa Zakon o zapošljavanju i osiguranju za slučaj nezaposlenosti («Službeni glasnik RS» br. 71/03 i 84/04), koji u članu 109. stav 1. predviđa pet osnova za sticanje prava na novčanu naknadu, između ostalih, u tački 1. zbog prestanka potrebe za obavljanjem poslova u skladu sa zakonom. Ova odredba ima u vidu prestanak radnog odnosa u skladu sa Zakonom o radu.

Budući da je tužilji radni odnos kod poslodavca prestao na osnovu odredbe člana 179. tačka 9. Zakona o radu, koji osnov za prestanak radnog odnosa se odnosi samo na lica zaposlena na neodređeno vreme, te imajući u vidu da je tužilja kod poslodavca bila u radnom odnosu na određeno vreme, to je pravilan zaključak upravnih organa da tužilji radni odnos kod poslodavca nije prestao u skladu sa Zakonom o radu, zbog čega tužilja ne može da

ostvari pravo na novčanu naknadu za vreme nezaposlenosti u skladu sa citiranom odredbom člana 109. Zakona o zapošljavanju i osiguranju za slučaj nezaposlenosti. Navodi tužilje izneti u tužbi da je prema odredbi člana 109. stav 2. ovog Zakona priznato pravo na novčanu naknadu i nezaposlenima koji su bili u radnom odnosu na određeno vreme ne menja zaključak suda o zakonitosti osporenog rešenja, budući da načelno, zaposleni u radnom odnosu na određeno vreme imaju ista prava kao i zaposleni na određeno vreme, ali samo pod uslovom ako im je radni odnos prestao na zakonom utvrđeni način. Takva situacija ne postoji u odnosu na nju, budući da je u odnosu na tužilju rešenjem o prestanku radnog odnosa korišćen osnov koji se odnosi na zaposlene na neodređeno vreme, a nije sporno da je tužilja bila u radnom odnosu na određeno vreme pa takav osnov za prestanak radnog odnosa iz rešenja poslodavca ne vodi sticanju prava na novčanu naknadu za slučaj nezaposlenosti.

Sa iznetih razloga, tužba tužilje nije osnovana, pa je Vrhovni sud podnetu tužbu odbio odlučujući kao u dispozitivu presude u smislu člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

Dana 21.06.2007. godine, U. 261/07

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Ruža Urošević, s.r. Ljubodrag Pljakić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

zž